

Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

- **B** **EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 924/2009**
 av den 16 september 2009
om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG)
nr 2560/2001
(Text av betydelse för EES)
(EUT L 266, 9.10.2009, s. 11)

Ändrad genom:

	Officiella tidningen		
	nr	sida	datum
► M1 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012	L 94	22	30.3.2012

**EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EG)
nr 924/2009**

av den 16 september 2009

**om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om
upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001**

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 95.1,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Det är viktigt att avgifterna är lika för gränsöverskridande betalningar i euro och motsvarande betalningar inom en medlemsstat, för att den inre marknaden ska fungera väl och för att underlätta den gränsöverskridande handeln inom gemenskapen. Denna princip om lika avgifter fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2560/2001 av den 19 december 2001 om gränsöverskridande betalningar i euro ⁽⁴⁾, som är tillämplig på gränsöverskridande betalningar i euro och svenska kronor på upp till 50 000 EUR eller motsvarande belopp.
- (2) Kommissionens rapport av den 11 februari 2008 om tillämpningen av förordning (EG) nr 2560/2001 om gränsöverskridande betalningar i euro bekräftade att tillämpningen av den förordningen effektivt har fått ner avgifterna för gränsöverskridande betalningstransaktioner i euro till samma nivå som inhemska avgifter och att förordningen har stimulerat den europeiska betalningsbranschen att vidta de åtgärder som krävs för att skapa en betalningsinfrastruktur inom hela gemenskapen.

⁽¹⁾ Yttrandet avgivet den 24 mars 2009 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ EUT C 21, 28.1.2009, s. 1.

⁽³⁾ Europaparlamentets yttrande av den 24 april 2009 (ännu ej offentliggjort i EUT) och rådets beslut av den 27 juli 2009.

⁽⁴⁾ EGT L 344, 28.12.2001, s. 13.

▼B

- (3) Kommissionens rapport behandlade de praktiska problemen i samband med genomförandet av förordning (EG) nr 2560/2001. Som slutsats föreslogs ett antal förändringar av förordningen, för att åtgärda de problem som konstaterats under översynen. Dessa problem gäller störningar på den inre betalningsmarknaden till följd av skiljaktiga statistiska rapporteringskrav, genomförandet av förordning (EG) nr 2560/2001 på grund av att nationella behöriga myndigheter inte utsetts, avsaknaden av organ för att utanför domstol lösa tvister i samband med förordningen och den omständigheten att förordningen inte omfattar autogirering.
- (4) Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden ⁽¹⁾ ger en modern rättslig grund för skapandet av en inre marknad för betalningar i hela gemenskapen. För att säkerställa rättslig konsekvens mellan de båda rättsakterna är det lämpligt att ändra de relevanta bestämmelserna i förordning (EG) nr 2560/2001, särskilt definitionerna.
- (5) Förordning (EG) nr 2560/2001 omfattar gränsöverskridande betalningar och gränsöverskridande elektroniska betalningar. Det är lämpligt att utvidga tillämpningsområdet för förordning (EG) nr 2560/2001, så att gränsöverskridande autogireringar möjliggörs i överensstämmelse med målet i direktiv 2007/64/EG. Det är fortfarande inte tillrådligt att tillämpa principen om lika avgifter på betalningsinstrument som huvudsakligen eller uteslutande är pappersbaserade, såsom checkar, eftersom dessa är av den beskaffenheten att de inte kan behandlas lika effektivt som elektroniska betalningar.
- (6) Principen om lika avgifter bör tillämpas på betalningar som initieras eller avslutas på papper, med undantag för checkar, eller med kontanter, om dessa behandlas elektroniskt under betalningskedjan, och alla avgifter, oavsett om de är direkt eller indirekt kopplade till en betalningstransaktion, inbegripet avgifter kopplade till ett avtal, med undantag för valutaväxlingsavgifter. Indirekta avgifter bör inbegripa avgifter för upprättande av en stående betalningsorder, eller avgifter för att använda ett betal- eller kreditkort, och bör vara desamma för nationella och gränsöverskridande betalningstransaktioner inom gemenskapen.
- (7) I syfte att undvika fragmentering av betalningsmarknaderna, bör principen om lika avgifter tillämpas. Därför bör en nationell betalning med samma eller mycket snarlika egenskaper som den gränsöverskridande betalningen fastställas för varje kategori av gränsöverskridande betalningstransaktioner. Det bör vara möjligt att bland annat använda följande kriterier för att fastställa den nationella betalning som motsvarar en gränsöverskridande betalning: kanal som använts vid initiering, utförande och avslut av betalningen, automatiseringsgrad, eventuell betalningsgaranti, kundstatus och förhållande till betaltjänstleverantören, eller typ av betalningsinstrument som använts, enligt definitionen i artikel 4.23 i direktiv 2007/64/EG. Dessa kriterier bör inte anses vara uttömmande.

⁽¹⁾ EUT L 319, 5.12.2007, s. 1.

▼B

- (8) Behöriga myndigheter bör utfärda riktlinjer för identifiering av motsvarande betalningar när de anser det vara nödvändigt. Kommissionen, när det är lämpligt biträdd av betalningskommittén, bör tillhandahålla lämpliga riktlinjer och bistå de behöriga myndigheterna.
- (9) Det är viktigt att underlätta betaltjänstleverantörers gränsöverskridande betalningar. I detta sammanhang bör standardisering främjas, särskilt användningen av det internationella bankkontonumret (International Bank Account Number, Iban-nummer) och bankidentifieringskoden (Bank Identifier Code, BIC-kod). Det är därför lämpligt att betaltjänstleverantörerna förser betaltjänst användarna med uppgifter om Iban-numret och BIC-koden för kontot i fråga.
- (10) Skiljaktiga rapporteringskrav för betalningsbalansstatistiken, vilka enbart tillämpas för gränsöverskridande betalningstransaktioner, hindrar utvecklingen av en integrerad betalningsmarknad, särskilt inom det gemensamma eurobetalningsområdet (Single Euro Payments Area, Sepa). När det gäller Sepa bör man senast den 31 oktober 2011 åter göra en bedömning av om det är lämpligt att avskaffa dessa avvecklingsbaserade rapporteringskrav. För att garantera en jämn, punktlig och effektiv betalningsbalansrapportering är det också önskvärt att man för olika betalningsinstrument fortfarande kan samla in lättillgängliga betalningsuppgifter som Iban-nummer, BIC-kod och transaktionsbeloppet eller enkla, aggregerade betalningsuppgifter, förutsatt att insamlingen inte stör den automatiserade betalningsprocessen och helt kan automatiseras. Denna förordning påverkar inte rapporteringskraven för andra ändamål, såsom förhindrande av penningtvätt och finansiering av terrorism, eller för skatteskal.
- (11) För närvarande används olika affärsmodeller för befintliga nationella autogirosystem. För att underlätta lanseringen av autogirosystemet inom Sepa är det nödvändigt att inrätta en gemensam affärsmodell och tillhandahålla större rättslig klarhet nät det gäller multilaterala förmedlingsavgifter. För gränsöverskridande autogiro skulle detta kunna åstadkommas genom att man undantagsvis fastställer ett högsta belopp för den multilaterala förmedlingsavgiften per transaktion under en övergångsperiod. Parterna till ett multilateralt avtal bör dock stå fria att fastställa ett lägre belopp eller komma överens om en multilateral förmedlingsavgift som är lika med noll. För nationella autogiron inom Sepa skulle samma nationella förmedlingsavgift eller annan överenskommelse om ersättning mellan banker mellan betalningssmottagarens och betalarens betaltjänstleverantörer kunna användas som existerade innan denna förordning började tillämpas. Om en sådan nationell multilateral förmedlingsavgift eller annan överenskommelse om ersättning mellan banker sänks eller avskaffas under övergångsperioden, t.ex. som ett resultat av tillämpningen av konkurrenslagstiftning, bör de

▼B

reviderade förfarandena tillämpas på nationella autogiron inom Sepa under övergångsperioden. När autogireringar omfattas av ett bilateralt avtal bör dock villkoren för det bilaterala avtalet ha företräde framför eventuella multilaterala förmedlingsavgifter eller andra avtal om ersättning mellan banker. Branschen kan använda sig av den rättsliga säkerhet som tillhandahålls under övergångsperioden för att utarbeta och avtala om en gemensam, långsiktig affärsmodell för driften av autogiro inom Sepa. I slutet av övergångsperioden bör en långsiktig lösning för affärsmodellen för autogiro inom Sepa vara på plats i enlighet med EG:s konkurrenslagstiftning och gemenskapens regelverk. Inom ramen för en löpande dialog med bankerna och utifrån bidrag från berörda marknadsaktörer avser kommissionen att snarast tillhandahålla riktlinjer avseende målsättningen och mätbara kriterier för kompatibiliteten för sådana multilaterala ersättningar mellan banker, vilka skulle kunna inbegripa multilaterala förmedlingsavgifter, med EG:s konkurrenslagstiftning och gemenskapens regelverk.

- (12) För att en autogirering ska kunna utföras måste betalarens konto kunna nås. För att främja en framgångsrik övergång till autogiro inom Sepa är det därför mycket viktigt att samtliga betalares konton kan nås när det redan är fallet i befintliga nationella autogiron i euro, eftersom betalare och betalningsmottagare annars inte kommer att kunna dra nytta av fördelarna med betalning med gränsöverskridande autogiro. Om betalarens konto inte kan nås inom ramen för autogirossystemet inom Sepa kommer varken betalare (gäldenärer) eller betalningsmottagare (fordringsägare) att kunna dra nytta av de nya möjligheter som autogiro för med sig. Detta är särskilt viktigt i fall när betalningsmottagaren initierar autogirobetalningar i en så kallad batchöverföring, t.ex. månads- eller kvartalsvis för räkningar för el och annan förbrukning, och inte som en separat inbetalning för varje enskild kund. Om fordringsägare inte kan nå samtliga sina gäldenärer genom en enda åtgärd kommer ytterligare åtgärder att krävas vilket sannolikt kommer att öka kostnaderna. Så länge som det inte är obligatoriskt att betalarens betalningsleverantör ska kunna nås kommer alltså effektiviteten för autogirobetalningar inte att förbättras fullt ut och konkurrensen på alleuropeisk nivå kommer att förbli begränsad. Men med tanke på de särskilda kännetecknen för autogiro mellan företag bör detta endast tillämpas på det grundläggande autogirossystemet inom Sepa och inte systemet för autogiro mellan företag inom Sepa. Närbarhetskravet omfattar rätt för betalarens betaltjänstleverantör att inte utföra en autogirering i enlighet med regelverket för autogiro avseende t.ex. avslag, vägran eller returnering av transaktioner. Dessutom bör närbarhetskravet inte tillämpas på betaltjänstleverantörer som har tillstånd att tillhandahålla och utföra autogireringar, men som inte är kommersiellt aktiva i sådan verksamhet.

▼B

- (13) Mot bakgrund av de tekniska krav som är nödvändiga för närbarhet är det dessutom viktigt för betalarnas betaltjänstleverantörer att ha tillräckligt med tid på sig för förberedelser för att kunna uppfylla närbarhetskravet. Betaltjänstleverantörerna bör därför ha rätt till en övergångsperiod på högst ett år efter den dag som denna förordning börjar tillämpas för att uppfylla detta krav. Eftersom betaltjänstleverantörer i medlemsstater utanför euroområdet behöver göra mer förberedelser bör sådana betaltjänstleverantörer tillåtas skjuta upp verkställandet av närbarhetskravet med högst fem år efter den dag då denna förordning börjar tillämpas. Betaltjänstleverantörer i en medlemsstat som har infört euro som sin valuta inom fyra år efter den dag då denna förordning börjar tillämpas bör dock vara skyldiga att uppfylla närbarhetskravet senast ett år efter den dag då denna medlemsstat gick med i euroområdet.
- (14) De behöriga myndigheterna bör ges befogenhet att effektivt fullgöra sina övervakningsskyldigheter och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att betaltjänstleverantörer följer denna förordning.
- (15) För att möjliggöra tvistlösningar vid en felaktig tillämpning av denna förordning bör medlemsstaterna inrätta lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och tvistlösning, för lösande av eventuella tvister mellan betaltjänstanvändare och betaltjänstleverantörer. Det är också viktigt att utse behöriga myndigheter och organ för klagomål och tvistlösning utanför domstol, genom att antingen utse redan befintliga organ, om så är lämpligt, eller inrätta nya organ.
- (16) Det är mycket viktigt att se till att behöriga myndigheter och organ för klagomål och tvistlösning utanför domstol inom gemenskapen samarbetar aktivt för att smidigt och i rimlig tid lösa gränsöverskridande tvister inom ramen för denna förordning. Det bör vara möjligt att sådant samarbete sker i form av ett informationsutbyte avseende lagstiftning eller juridisk praxis i deras jurisdiktioner eller, om så är lämpligt, överföring eller övertagande av klagomål och tvistlösning.
- (17) Det är nödvändigt att medlemsstaterna fastställer de effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner i sin nationella lagstiftning som är tillämpliga vid överträdelse av denna förordning.
- (18) Det skulle ha klara fördelar att utvidga tillämpningen av denna förordning till andra valutor än euro, särskilt när det gäller det antal betalningar som ska omfattas. Ett meddelandeförfarande bör därför införas, för att även medlemsstater med annan valuta än euro ska kunna tillämpa förordningen på gränsöverskridande betalningar i sin nationella valuta. Det bör emellertid säkerställas att medlemsstater som redan uppfyllt detta meddelandeförfarande inte måste lämna ett nytt meddelande.

▼B

- (19) Det är önskvärt att kommissionen lägger fram en rapport om lämpligheten att avskaffa avvecklingsbaserade nationella rapporteringskrav. Det är också lämpligt att kommissionen lägger fram en rapport om tillämpningen av denna förordning, i vilken särskilt användningen av Iban-nummer och BIC-kod utvärderas när det gäller att underlätta betalningar inom gemenskapen och marknadsutvecklingen när det gäller tillämpningen av bestämmelserna om autogireringar. När det gäller utvecklingen av Sepa är det även önskvärt att denna rapport bedömer lämpligheten av det nuvarande taket på 50 000 EUR som för närvarande är tillämpligt på principen om lika avgifter
- (20) Av rättssäkerhetskäl och tydlighetsskäl bör förordning (EG) nr 2560/2001 upphävas.
- (21) För att säkerställa rättslig konsekvens mellan denna förordning och direktiv 2007/64/EG, särskilt vad gäller öppenheten och insynen i betaltjänsternas villkor och informationskrav och vad gäller rättigheter och skyldigheter för tillhandahållande och användning av betaltjänster, är det lämpligt att denna förordning träder i kraft den 1 november 2009. För införande av sanktioner för överträdelse mot denna förordning är det lämpligt att ge medlemsstaterna tid fram till den 1 juni 2010 att besluta om sådana åtgärder.
- (22) Eftersom målen för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

*Artikel 1***Syfte och tillämpningsområde**

1. I denna förordning fastställs bestämmelser om gränsöverskridande betalningar inom gemenskapen, som säkerställer att avgifterna för gränsöverskridande betalningar inom gemenskapen är desamma som för betalningar i samma valuta inom en medlemsstat.

2. Denna förordning ska, i enlighet med bestämmelserna i direktiv 2007/64/EG, tillämpas på gränsöverskridande betalningar som är uttryckta i euro eller de nationella valutorna i de medlemsstater som har meddelat sitt beslut att tillämpa denna förordning på sin egen nationella valuta i enlighet med artikel 14.

▼B

3. Denna förordning ska inte tillämpas på gränsöverskridande betalningar som betaltjänstleverantörer utför för egen räkning eller för andra betaltjänstleverantörers räkning.

4. I artiklarna 6, 7 och 8 anges bestämmelser om autogireringar i euro mellan betalningsmottagarens och betalarens betaltjänstleverantörer.

*Artikel 2***Definitioner**

I denna förordning avses med

1. *gränsöverskridande betalning*: en elektroniskt behandlad betalningstransaktion som initierats av en betalare eller av eller via en betalningsmottagare där betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer befinner sig i olika medlemsstater,
2. *nationell betalning*: en elektroniskt behandlad betalningstransaktion som initierats av en betalare eller av eller via en betalningsmottagare där betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer befinner sig i samma medlemsstat,
3. *betalare*: en fysisk eller juridisk person som är betalkontoinnehavare och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto eller, om det inte finns något betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder,
4. *betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person som är den avsedda mottagaren av medel som har omfattats av en betalningstransaktion,
5. *betaltjänstleverantör*: någon av de kategorier av juridiska personer som avses i artikel 1.1 i direktiv 2007/64/EG och de fysiska eller juridiska personer som avses i artikel 26 i det direktivet, men inte de institut som förtecknas i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut ⁽¹⁾ som omfattas av ett undantag i en medlemsstat i enlighet med artikel 2.3 i direktiv 2007/64/EG,
6. *betaltjänstanvändare*: en fysisk eller juridisk person som utnyttjar en betaltjänst i egenskap av betalare, betalningsmottagare eller både betalare och betalningsmottagare,
7. *betalningstransaktion*: en åtgärd som initieras av en betalare eller av eller via en betalningsmottagare som innebär placering, överföring eller uttag av medel, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren,

⁽¹⁾ EUT L 177, 30.6.2006, s. 1.

▼ B

8. *betalningsorder*: varje instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin betaltjänstleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras,
9. *avgift*: en sådan avgift som en betaltjänstleverantör tar ut från betaltjänstanvändaren och som är direkt eller indirekt kopplad till en betalningstransaktion,

▼ M1

10. *medel*: sedlar och mynt, kontotillgodohavanden samt elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet ⁽¹⁾,

▼ B

11. *konsument*: en fysisk person som agerar vid sidan av sin närings- eller yrkesverksamhet,
12. *mikroföretag*: ett företag som vid ingåendet av betaltjänstavtalet är ett företag i enlighet med definitionen i artikel 1 och artikel 2.1 och 2.3 i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag ⁽²⁾,
13. *förmedlingsavgift*: avgift som betalas mellan betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer för varje autogirering,
14. *autogiro*: en betaltjänst för debitering av en betalares betalkonto, där en betalningstransaktion initieras av betalningsmottagaren på grundval av det medgivande som betalaren lämnat till betalningsmottagaren, betalarens betaltjänstleverantör eller betalningsmottagarens egen betaltjänstleverantör,
15. *autogirossystem*: gemensamt regelverk, praxis och standarder som avtalats mellan betaltjänstleverantörer för utförande av autogireringar.

*Artikel 3***Avgifter för gränsöverskridande betalningar och motsvarande nationella betalningar****▼ M1**

1. De avgifter som en betaltjänstleverantör tar ut av en betaltjänstanvändare för gränsöverskridande betalningar ska vara desamma som de avgifter som denna betaltjänstleverantör tar ut av betaltjänstanvändare för motsvarande nationella betalningar till samma värde och i samma valuta.

▼ B

2. Vid bedömningen av om avgiftsnivån för en gränsöverskridande betalning är förenlig med punkt 1, ska en betaltjänstleverantör fastställa vad som är en motsvarande nationell betalning.

⁽¹⁾ EUT L 267, 10.10.2009, s. 7.

⁽²⁾ EUT L 124, 20.5.2003, s. 36.

▼B

De behöriga myndigheterna ska utfärda riktlinjer för att fastställa motsvarande nationella betalningar när de bedömer det vara nödvändigt. De behöriga myndigheterna ska samarbeta aktivt inom den betalningsskommitté som inrättats i enlighet med artikel 85.1 i direktiv 2007/64/EG för att säkerställa enhetliga riktlinjer för motsvarande nationella betalningar.

3. Om en medlemsstat har meddelat att denna förordning ska tillämpas på dess nationella valuta i enlighet med artikel 14, får en nationell betalning i denna medlemsstats valuta betraktas som motsvarande en gränsöverskridande betalning i euro.

4. Denna förordning ska inte tillämpas på valutaväxlingsavgifter.

*Artikel 4***Åtgärder för att underlätta automatiska betalningar**

1. I tillämpliga fall ska en betaltjänstleverantör underrätta betaltjänstanvändaren om betaltjänstanvändarens Iban-nummer och betaltjänstleverantörens BIC-kod.

Betaltjänstleverantören ska i tillämpliga fall också ange betaltjänstanvändarens Iban-nummer och sin BIC-kod på dennes kontoutdrag eller i en bilaga till detta.

Betaltjänstleverantören ska tillhandahålla betaltjänstanvändaren den information som krävs i enlighet med denna punkt utan kostnad.

▼M1

3. Betaltjänstleverantören får ta ut avgifter av betaltjänstanvändaren utöver de som uttas i enlighet med artikel 3.1, om denna användare ger betaltjänstleverantören instruktioner om att utföra den gränsöverskridande betalningen utan att meddela Iban-numret och, i förekommande fall och i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 ⁽¹⁾, den åtföljande BIC-koden för betalkontot i den andra medlemsstaten. Dessa avgifter ska vara rimliga och motsvara kostnaderna. De ska avtalas mellan betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren. Betaltjänstleverantören ska informera betaltjänstanvändaren om tilläggsavgifternas storlek i god tid innan betaltjänstanvändaren blir bunden av ett sådant avtal.

▼B

4. Om så är lämpligt med hänsyn till betalningstransaktionens natur ska den leverantör av varor och tjänster som accepterar betalningar som omfattas av denna förordning för all fakturering av varor och tjänster i gemenskapen underrätta sina kunder om sitt Iban-nummer och sin betaltjänstleverantörs BIC-kod.

⁽¹⁾ EUT L 94, 30.3.2012, s. 22.

▼B*Artikel 5***Krav på betalningsbalansrapportering****▼M1**

1. Med verkan från och med 1 februari 2016 ska medlemsstaterna avskaffa avvecklingsbaserade nationella rapporteringskrav för betaltjänstleverantörer för upprättande av betalningsbalansstatistik som rör deras kunders betalningstransaktioner.

▼B

2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1, får medlemsstaterna fortsätta att samla in aggregerade uppgifter eller annan relevant lättillgänglig information, förutsatt att insamlingen inte har någon påverkan på direkthanteringen av betalningarna och fullt ut kan automatiseras av betaltjänstleverantörerna.

*Artikel 6***Förmedlingsavgifter för gränsöverskridande autogireringar**

Vid avsaknad av bilaterala avtal mellan betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer ska en multilateral förmedlingsavgift på 0,088 EUR, som ska betalas av betalningsmottagarens betaltjänstleverantör till betalarens betaltjänstleverantör, tillämpas på varje gränsöverskridande autogirering som utförs före den 1 november 2012, om inte berörda betaltjänstleverantörer har kommit överens om en lägre multilateral förmedlingsavgift.

*Artikel 7***Förmedlingsavgifter för nationella autogireringar**

1. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 2 och 3 ska en multilateral förmedlingsavgift eller annan överenskommen ersättning för en nationell autogirering som utförs före den 1 november 2009 och som tillämpas mellan betalningsmottagarens och betalarens betaltjänstleverantör tillämpas på alla nationella autogireringar som utförs före den ►**M1** 1 februari 2017 ◀.

2. Om en sådan multilateral förmedlingsavgift eller annan överenskommen ersättning sänks eller avskaffas före den ►**M1** 1 februari 2017 ◀, ska en sådan sänkning eller avskaffande tillämpas på alla nationella autogireringar som utförs före detta datum.

3. För det fall att det finns ett bilateralt avtal mellan betalningsmottagarens och betalarens betaltjänstleverantör för en nationell autogirering, ska punkterna 1 och 2 inte tillämpas, om den nationella autogireringen utfördes före den ►**M1** 1 februari 2017 ◀.

▼M1

▼B*Artikel 9***Behöriga myndigheter**

Medlemsstaterna ska utse de behöriga myndigheter som ska ansvara för att denna förordning efterlevs.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om dessa behöriga myndigheter senast den 29 april 2010. De ska utan dröjsmål meddela kommissionen alla förändringar av dessa myndigheter.

Medlemsstaterna får utse befintliga organ till behöriga myndigheter.

Medlemsstaterna ska kräva att de behöriga myndigheterna effektivt bevakar att denna förordning efterlevs och vidtar alla åtgärder som krävs för att säkerställa sådan efterlevnad.

*Artikel 10***Klagomålsförfaranden för påstådda överträdelser av denna förordning**

1. Medlemsstaterna ska inrätta förfaranden som gör det möjligt för betaltjänstanvändare och andra berörda parter att lämna in klagomål till de behöriga myndigheterna om betaltjänstleverantörers påstådda överträdelser av denna förordning.

Medlemsstaterna får använda eller utvidga befintliga förfaranden i detta syfte.

2. När så är lämpligt, och utan att det påverkar rätten att få saken prövad i domstol i enlighet med nationell processrätt, ska de behöriga myndigheterna informera den part som har lämnat in ett klagomål om de förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol som fastställts i enlighet med artikel 11.

*Artikel 11***Förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol**

1. Medlemsstaterna ska inrätta lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol för att avgöra sådana tvister mellan betaltjänstanvändare och deras betaltjänstleverantörer som gäller rättigheter och skyldigheter enligt denna förordning. För detta ändamål ska medlemsstaterna antingen utse redan befintliga organ, om så är lämpligt, eller inrätta nya organ.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om dessa organ senast den 29 april 2010. De ska utan dröjsmål meddela kommissionen alla förändringar av dessa organ.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att denna artikel endast ska tillämpas på betaltjänstanvändare som är konsumenter eller mikro-företag. I sådana fall ska medlemsstaterna underrätta kommissionen om detta.

Artikel 12

Samarbete över gränserna

De olika medlemsstaternas behöriga myndigheter och organ med ansvar för klagomål och tvistlösning utanför domstol, som nämns i artiklarna 9 och 11, ska samarbeta aktivt och snabbt för att lösa gränsöverskridande tvister. Medlemsstaterna ska se till att ett sådant samarbete äger rum.

Artikel 13

Sanktioner

Utän att det påverkar tillämpningen av artikel 17, ska medlemsstaterna senast den 1 juni 2010 fastställa bestämmelser om sanktioner för överträdelser av denna förordning och vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att bestämmelserna tillämpas. Dessa sanktioner ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om dessa bestämmelser senast den 29 oktober 2010 och snarast meddela alla därefter gjorda förändringar som påverkar dem.

Artikel 14

Tillämpning på andra valutor än euro

1. En medlemsstat som inte har euro som sin valuta och som beslutar att tillämpa denna förordning, med undantag för artiklarna 6, 7 och 8, på sin nationella valuta, ska meddela kommissionen detta. Detta meddelande ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*. Den utvidgade tillämpningen av denna förordning ska få verkan fjorton dagar efter ett sådant offentliggörande.

2. En medlemsstat som inte har euro som sin valuta och som beslutar att utvidga tillämpningen av artikel 6, 7 eller 8, eller en kombination av dessa, på sin nationella valuta ska meddela kommissionen detta. Detta meddelande ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*. Den utvidgade tillämpningen av artikel 6, 7 eller 8 ska få verkan 14 dagar efter ett sådant offentliggörande.

3. Meddelande enligt punkt 1 i den här artikeln krävs inte för de medlemsstater som den 29 oktober 2009 redan har följt meddelandeförfarandet enligt artikel 9 i förordning (EG) nr 2560/2001.

Artikel 15

Översyn

1. Senast den 31 oktober 2011 ska kommissionen förelägga Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Europeiska centralbanken en rapport om det lämpliga i att avskaffa avvecklingsbaserade nationella rapporteringskrav. Denna rapport ska vid behov åtföljas av ett förslag.

2. Senast den 31 oktober 2012 ska kommissionen förelägga Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Europeiska centralbanken en rapport om tillämpningen av denna förordning, vilken, om det är lämpligt, ska åtföljas av ett förslag. Rapporten ska särskilt omfatta

▼B

- a) användningen av Iban-nummer och BIC-kod i samband med automatiska betalningar,
- b) lämpligheten av att behålla taket i artikel 3.1, och
- c) marknadsutvecklingen i fråga om tillämpningen av artiklarna 6, 7 och 8.

Artikel 16

Upphävande

Förordning (EG) nr 2560/2001 ska upphöra att gälla den 1 november 2009.

Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den här förordningen.

Artikel 17

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 1 november 2009.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.